

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n.º 1 de Cazalla de la Sierra (Hiszpania) w dniu 4 grudnia 2020 r. – Caixabank SA / ZN, SD, AH

(Sprawa C-657/20)

(2021/C 88/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n.º 1 de Cazalla de la Sierra

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Caixabank SA

Strona pozwana: ZN, SD, AH

Pytania prejudycjalne

W związku z przepisami ustanowionymi w dyrektywie 93/13⁽¹⁾ i kryteriami ustanowionymi w wyrokach TSUE z dnia 14.3.13 i 26.3.19, dotyczącymi tego, że warunek dotyczący wcześniejszej wymagalności spłaty znajduje zastosowanie wówczas, gdy niewywiązanie się z obowiązku zapłaty ma charakter wystarczająco poważny w stosunku do kwoty pożyczki i okresu, na który jej udzielono, powstaje następująca wątpliwość:

Czy niewywiązanie się z obowiązku spłaty musi być poważne zarówno w odniesieniu do kwoty kredytu, jak i do okresu kredytowania, czy też wystarczy, że ma to miejsce tylko w odniesieniu do jednego z tych kryteriów?

Jeśli należy uwzględnić te dwa kryteria (okres kredytowania i kwota kredytu) i uznać, że powinny one zostać spełnione i ocenione łącznie, powstają wątpliwości co do tego, czy przepisy krajowe (art. 24 ustawy nr 5/19 [regulującej umowy kredytów na zakup nieruchomości]) i orzecznictwo krajowe (wyrok T[ribunal] S[upremo] nr 463/19) ustanawiają wymóg wyważenia tych dwóch kryteriów.

Jeżeli obydwa kryteria (okres kredytowania i kwota kredytu) winny być spełnione i oceniane łącznie, istnieją wątpliwości co do rozwiązania, jakie należy zastosować w przypadkach poważnego charakteru niewywiązania się z obowiązku spłaty kredytu jedynie odnośnie do jego kwoty, zgodnie z art. 24 ustawy nr 5/19, ze względu na brak spłaty 3 % pożyczonego kapitału, lecz nie dochodzi do mającego poważny charakter niewywiązania się z obowiązku spłaty kredytu w odniesieniu do okresu kredytowania, zgodnie z odniesieniami czasowymi określonymi w art. 24 ustawy nr 5/19, ze względu na brak zapłaty mniej niż 12 miesięcznych rat.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r., w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 8 grudnia 2020 r. – Veridos GmbH / Ministyr na wytresznite raboti na Republika Byłgarija, Mühlbauer ID Services GmbH – S&T

(Sprawa C-669/20)

(2021/C 88/18)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Veridos GmbH

Strona przeciwna: Ministyr na wytresznite raboti na Republika Byłgarija, Mühlbauer ID Services GmbH – S&T

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 w związku z art. 69 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2014/24/UE ⁽¹⁾ [z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE], odpowiednio art. 38 w związku z art. 49 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2009/81/WE ⁽²⁾ [z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającej dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE], należy interpretować w ten sposób, że przy obiektywnej niemożności zastosowania przyjętego w prawie krajowym kryterium oceny oferty z rażąco niską ceną i braku innego – wybranego i uprzednio ogłoszonego przez podmiot zamawiający – kryterium podmiot zamawiający nie ma obowiązku przeprowadzenia kontroli istnienia oferty z rażąco niską ceną?
- 2) Czy art. 56 w związku z art. 69 dyrektywy 2014/24/UE, odpowiednio art. 38 w związku z art. 49 dyrektywy 2009/81/WE, należy interpretować w ten sposób, że podmiot zamawiający ma obowiązek przeprowadzenia kontroli istnienia ofert z rażąco niską ceną wyłącznie, gdy istnieje wątpliwość w odniesieniu do którejś z ofert lub przeciwnie – podmiot zamawiający ma obowiązek zawsze upewnić się co do powagi otrzymanych ofert, wskazując odpowiednie uzasadnienie w tym względzie?
- 3) Czy podobny wymóg ma zastosowanie do podmiotu zamawiającego, gdy złożono wyłącznie dwie oferty w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego?
- 4) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że ocena podmiotu zamawiającego dotycząca braku wątpliwości w odniesieniu do istnienia rażąco niskiej oferty – odpowiednio jego upewnienie się co do istnienia poważnej oferty w odniesieniu do uczestnika sklasyfikowanego na pierwszym miejscu – podlega kontroli sądowej?
- 5) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że podmiot zamawiający w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, który nie przeprowadził kontroli istnienia oferty z rażąco niską ceną, ma obowiązek wyjaśnić i uzasadnić brak wątpliwości co do istnienia oferty z rażąco niską ceną, to jest istnienie poważnej oferty w odniesieniu do sklasyfikowanej na pierwszym miejscu oferty?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2014, L 94, s. 65.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniająca dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2009, L 216, s. 76.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd
(Bułgaria) w dniu 18 grudnia 2020 r. – „Banka DSK” EAD / RP**

(Sprawa C-689/20)

(2021/C 88/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Banka DSK” EAD

Strona pozwana: RP

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy [Rady 93/13/EWG ⁽¹⁾] z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich] w związku z pkt 1 lit. e) i f) załącznika do tej dyrektywy oraz art. 15 ust. 2 i 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie spełniają wymogów działania w dobrej wierze i nakładają zobowiązania na konsumenta warunki umowne, które istotnie zwiększają koszty ponoszone przez konsumenta w ramach umowy o kredyt w wypadku, gdy konsument nie dokonuje comiesięcznej wpłaty swojego wynagrodzenia za pracę [na rachunek prowadzony w] banku będącym kredytodawcą, mając na względzie, że zgodnie z warunkami umowy jest on zobowiązany do ustanowienia zastawu na wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę, niezależnie od tego w jaki sposób i w którym państwie je otrzymuje?
2. Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG w związku z pkt 1 lit. e) i f) załącznika do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie spełniają wymogów działania w dobrej wierze i nakładają zobowiązania na konsumenta warunki umowne, które zobowiązują konsumenta do faktycznego korzystania również z innych usług udzielającego kredytu przedsiębiorcy – poza dokonywaniem wpłaty wynagrodzenia na prowadzony przez niego rachunek?